

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a 2017. november 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 20.B.149/2016/144. számú ítéletét az I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 9 (kilenc) évre, közügyektől eltiltását 9 (kilenc) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék ítéletét mint a fiatalkorúak bírósága által tekintetű kihirdetettnek, a vádlott lakcímváltozás bejelentésére irányuló felhívását mellőzi, tartózkodási helye: 1.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 5440 (ötezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2017. április 4. napján kihirdetett 20.B.149/2016/144. számú ítéletével az I. r. vádlottat 2 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) pont], 1 rendbeli társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és 1 rendbeli társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 8 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A II. és a III. r. vádlottat az ellenük társtettesként elkövetett 2 rendbeli rablás büntette [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c) pont II. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette.

Határozott az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a bűnügyi költség viseléséről, és az I. r. vádlottat figyelmeztette lakóhelyének vagy tartózkodási helyének megváltozása esetén a bejelentési kötelezettségére, és annak elmulasztása esetén alkalmazandó következményekre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére büntetése súlyosítása, míg a II. r. és a III. r. vádlott terhére bűnösségük megállapítása és büntetés kiszabása érdekében, az I. r. vádlott és védője pedig felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.406/2017/1-I. számú átiratában a II. r. és a III. r. vádlottak terhére bejelentett fellebbezést visszavonta, ekként az elsőfokú bíróság ítélete e vádlottak tekintetében 2017. július 20. napján jogerőre emelkedett.

A főügyészség az I. r. vádlottat érintő ügyészi fellebbezést azonban fenntartotta, egyszersmind a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. Lefolytatta a szükséges bizonyítást, majd a bizonyítékokat értékelési körébe vonva hibamentes tényállást állapított meg. Indokolásában elemezte a vádlottak és tanúk valamennyi vallomását, a szakértői véleményeket és az egyéb tárgyi és okirati bizonyítékokat, ezeket egybevetette, a logika és életszerűség szempontjait szem előtt tartva, egyenként és összefüggéseiben is értékelte.

A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállásból okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére. A jogszabályok pontos megjelölésével tért ki arra, miért az elbíráláskori Btk. rendelkezéseit tekintette irányadónak, minősítése törvényes, az e körben kifejtett érvelése helytálló.

A bűnösségi körülményeket alapvetően hibátlanul sorolta fel, de meglátása szerint további súlyosító körülmény az I. r. vádlott esetében, hogy előző szabadságvesztés büntetését a bíróság vele szemben ugyancsak rablási cselekmény miatt szabta ki.

A büntetés - különös tekintettel arra, hogy a vádlott korábban is hasonló bűncselekmény miatt került elítélésre, továbbá az útonálló és garázda elkövetési módra is - jelentősen elmarad a büntetési középértéktől, az eltúlzottan enyhe.

Mindezek miatt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelésével változtassa meg, míg egyéb rendelkezéseit hagyja helyben.

Az I. r. vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában alapvetően arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ugyanazon bizonyítékok és tények alapján ellentmondó ítéletet hozott, mert vádlott-társait felmentette, míg őt súlyos büntetéssel sújtotta. A sértettek ugyanis vallomásaikat több ízben megváltoztatták, egymással is ellentmondásokba keveredtek, és őt egyszer sem ismerték fel elkövetőként.

Elsődlegesen kérte, hogy a másodfokú bíróság rendelje el poligráfós vizsgálat lefolytatását személye és a sértettek vonatkozásában egyaránt, annak alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg és bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vádak alól, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott a bizonyítási indítványát fenntartotta, melyet az ítélet táblája elutasított, ugyanis annak teljesítésére - az alább részletesen kifejtettek szerint - törvényes lehetőség nem volt, és a megalapozott tényállásra figyelemmel egyébként is szükségtelen volt további bizonyítás lefolytatása.

A vádlott védője módosítás nélkül tartotta fenn fellebbezését.

A bizonyítékok körében az 1. tényállás kapcsán hangsúlyozta a sértett és a tanúk ellentmondásos nyilatkozatait, melyekre tényállást nem lehetett volna alapozni. Jól példázza ezt az, hogy a sértett arról pontosan számot tudott adni, milyen útvonalon közlekedett, de az elkövetőről nem tudott személyleírást adni. Az elkövetés helyén tartózkodó tanú1, tanú2 és a tanú3 tanúk is csupán olyan nyilatkozatokat tettek, amikből kétséget kizáróan nem lehetett volna az elsőfokú bíróság által rögzített cselekménysorozatot tényállásként megállapítani.

A 2. tényállás tekintetében a tanúk nyilatkozatait ugyancsak aggályosnak, ellentmondásosnak

minősítette, mert nem emlékeztek igazán a történetekre, terhelő vallomásaikat kizárólag azért tették meg a vádlottra, mert olyan eljárásjogi helyzetbe kerültek, amiből minél előbb szeretnék volna szabadulni. Iratellenes a megállapított tényállás, az ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem oldotta fel.

Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatását, és az I.r. vádlott védekezésének elfogadásán keresztül védeence felmentését indítványozta.

Az I. r. vádlott a saját védelmében védőjéhez csatlakozott, az utolsó szó jogával nem kívánt élni.

A fellebbezések közül a másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó perorvoslati indítványát találta alaposnak.

A Fővárosi Ítéletábra a bejelentett fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 349. § (1) bekezdése alapján a perorvoslattal érintett részében az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Helyesen döntött akkor, amikor az I. r. vádlott ellen a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságon indult büntetőügyet jelen ügghöz egyesítette. Ennek következményeként állt elő, hogy az eljárásba vádlotként két fiatalkorú terhelt is belépett, ezt az elsőfokú bíróság is felismerve a 2016. szeptember 22. napján tartott tárgyaláson - a Be. 448. § (3) bekezdésének megtartásával - új összetételű, pedagógus ülnök részvételével törvényesen megalakított tanácsban az eljárást a tárgyalás anyagának a Be. 287. § (3) és (4) bekezdése szerinti ismertetésével szabályosan megismételte.

A tényállás teljes körű tisztázása érdekében a Be. 109. §-ának figyelembe vételével két ízben is meghallgatta a tárgyaláson az igazságügyi orvos-szakértőt, illetve ugyanezen törvényhely alapján rendelte el a szakértői vélemény további orvosi dokumentációk alapján történő kiegészítését.

Az ily módon elkészült szakértői véleményt a szakértő írta alá, mellette a radiológus orvos szakkonzulensként vett részt a szakértői vélemény elkészítésében. Ily módon a szakértői vélemény megfelelt a Be. 108. §-ában foglalt követelményeknek.

Azt is helyesen észlelte az elsőfokú bíróság, hogy az orvos-szakértői vélemény a kiegészítése és a szakértő tárgyalási meghallgatásai ellenére is hiányos, homályos maradt, és ezért - ügyészi indítványra - a Be. 111. § (1) bekezdése megfelelő alkalmazásával határozott új igazságügyi orvos-szakértői vélemény beszerzéséről.

Az elsőfokú bíróság a tárgyi bizonyítási eszközöket és egyéb okiratokat a Be. 301. § és 303. § (1) bekezdése alapján a tárgyaláson bemutatta és az érintettek elé tárta.

A vádlott bizonyítási indítványának is helyt adva, a Be. 99. § (1) bekezdésének megtartásával rendelte el a vádlott igazságügyi elmeorvos szakértői vizsgálatát.

A Be. 85. § (6) bekezdése szerint eljárva engedélyezte írásbeli vallomás megtételét az életvitelszerűen külföldön tartózkodó a tanú2 részére.

A törvényszék azt is helyesen látta, hogy az eljárás későbbi tanúinak rendőri jelentésbe foglalt

nyilatkozatai a Be. 168. § (1) bekezdésének utolsó mondatára figyelemmel az ügyben a törvényi garanciák hiánya miatt vallomásként nem értékelhetők. Ezért az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően (ÍH 2005.7., 2014/12. FTH) a kérdéses rendőri jelentéseket (az I. tényállási pont esetén a nyomozati irat 43-44. oldal, a II. tényállási pont esetén pedig a nyomozati irat 25-27. oldal) az érintett tanúk jelenlétében a tárgyaláson felolvasta, ekként szabályos eljárási környezetben megtett vallomásaik keretében nyilatkoztak az abban foglaltakról, és így már nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a rendőri jelentésben foglaltakkal egybevesse a tanúvallomásokat (ítélet 6. oldal utolsó bekezdés, 7. oldal 2. és 3. bekezdés, 11. oldal 2. bekezdés, 19. oldal 3., 4. bekezdés).

Az I. r. vádlott poligráfos vizsgálatra irányuló bizonyítási indítványát a másodfokú bíróság alapvetően azért utasította el, mert a Be. 182. § (2) bekezdése szerint a műszeres vallomásellenőrzésre kizárólag a nyomozás során van lehetőség, és az nem is minősül bizonyítási eszköznek, azaz törvényi lehetőség nem volt a vádlott indítványának teljesítésére. Ezt a következtetést erősíti a Legfelsőbb Bíróság 4/2007. BK véleménye, mely kimondja, hogy a bírósági eljárásban poligráf nem alkalmazható.

Emellett az ítélet megalapozottsága folytán egyébként is minden további bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt.

Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az csak kisebb, a Be. 351. § (2) bekezdés b) és c) pontjaiban írt megalapozatlansági hibában szenved, mert hiányos és iratellenes megállapítást is tartalmaz.

Ezért a másodfokú bíróság a Be. 352. (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, az iratok tartalma alapján, a tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja.

- Az ítélet 5. oldal 1. bekezdésének 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a jobb comb vágott sebzésének keletkezési mechanizmusa és ekként a sértett az I.r. vádlott általi eszközös bántalmazása sem volt igazolható.
- Az ítélet 5. oldal 1. bekezdésének utolsó - a vádlott elmeállapotára vonatkozó - mondatát a személyi körülményekhez emeli át azzal, hogy e megállapítás, valamint a 3. oldal 5. bekezdés utolsó mondata helyébe a következőket illeszti:

Az I. r. vádlott a cselekmény elkövetésének idején nem szenvedett az elmeműködés kóros állapotában, sem egyéb pszichés vagy szervi, idegrendszeri betegségben, mely korlátozta vagy kizárta volna, hogy a cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje vagy, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen. Intellektuális képességei alacsonyabb szintűek, mely összefügg gyermekkori hiperaktivitással, magatartászavarral, a szocializáció elmaradottságával és alacsony iskolázottságával, de praktikus ismeretekkel rendelkezik. Pszichológiai szempontból alacsonyabb intellektuális képességekkel rendelkezik, személyiségfejlődése diszharmonikus, szociopátiás vonásokkal, a morális és etikai fékek gyengeségével. Realitáskontrollja azonban megtartott.

- Az ítélet 5. oldal 1. bekezdése után rögzíti, hogy a sértettnek okozott kárból az eltulajdonított baseball sapka az I. r. vádlottól történő lefoglalásával megtérült.
- Az 5. oldal 2. bekezdés 7. („Mit flegmázol...” kezdetű) mondatában a sértett elé illeszti,

hogy „1. számú.”

- Az ezt követő mondatot kiegészíti azzal, hogy a 2. számú sértett a lökést követően ismét leült a padra.
- Az ítélet 6. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a bűncselekménnyel okozott kár nem térült meg.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott, és az I. r. vádlott tagadása ellenében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét messzemenően teljesítette. Rendkívül részletesen mutatta be a rendelkezésre álló bizonyítékokat, e körben az I. r. vádlott, továbbá a sértettek és a további tanúk vallomásait, majd azokat önmagukban, és egymással összevetve is értékelte.

Az I. tényállási pont kapcsán az I. r. vádlott azzal védekezett, hogy a terhére rótt bűncselekmény elkövetője azért nem lehetett, mert annak időpontjában máshol valósított meg bűncselekményt.

Ezt a védekezését azonban több egymással egybehangzó bizonyíték együttesen cáfolta.

A sértett ugyanis az I. r. vádlottat a 2012. június 9. napján tartott felismerésre bemutatás alkalmával egyértelműen, teljes bizonyossággal felismerte az elkövető személyében. Emellett a sértett még azelőtt adott az I. r. vádlottról személyleírást, hogy a vádlott ellen ugyanezen a napon korábban elkövetett hasonló rablási cselekmény miatt indult büntetőeljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok ismertté váltak volna. A küllemének és a ruházatának a jellemzése megegyezett a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.Fk.31.844/2013. számú ügyben rendelkezésre álló kamerafelvételen rögzített elkövetőével, akiről a bíróság jogerős ítélettel állapította meg, hogy azonos az I. r. vádlottal, és aki ugyanazon a napon (2012. május 26-án) hajnali 2 óra körül hasonló bűncselekményt követett el Budapest II. kerületében.

A sértetti vallomás hitelességét növelte továbbá a sérülések keletkezési mechanizmusát illetően az igazságügyi orvos-szakértői vélemény is.

Emellett a sértett pontosan megjelölte a tőle eltulajdonított értékeket, köztük egy különleges mintázattal ellátott baseball sapkát is, amely az I. r. vádlottól lefoglalásra került.

Igaz, a szemtanúk (a tanú3, tanú2 és a tanú1) az elkövetők egyikét sem ismerték fel, viszont a tanú2 az I. r. vádlottról adott személyleírása alátámasztotta a sértett e körben tett tanúvallomását.

Mindezen bizonyítékok alapján a legcsekélyebb kétség sem fér ahhoz, hogy a sértettet bántalmazó és az értékeit eltulajdonító személy senki más, csakis az I. r. vádlott lehetett. Az elsőfokú bíróság arra is tárgyyszerűen mutatott rá, hogy az alibiként felhozott (jogerős ítélettel elbíralt) bűncselekmény elkövetése - a többórás időbeli eltérésre figyelemmel - egyáltalán nem zárta ki az 1. tényállásban írt újabb rablási cselekmény vádlott általi megvalósítását.

A sértett sérüléseinek gyógytartama, életet veszélyeztető jellege tekintetében is igen széleskörű bizonyítást folytatott le az elsőfokú bíróság. E vonatkozásban azt kell kiemelni, hogy az igazságügyi orvos-szakértők egyike sem látta reális esélyét a súlyosabb, életveszélyes sérülés kialakulásának.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 15-17. oldalán aprólékosan mutatta be a szakértői vélemények

megállapításait, és mindezeket a logika és az ésszerűség szabályai szerint értékelve jutott arra a - vádhatóságával egyező - következtetésre, hogy az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetősége nem volt bizonyítható az ügyben.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján emellett az sem volt kétséget kizáróan igazolható, hogy a sértett által elszenvedett metszett sebzés milyen módon keletkezett, mert nem merültek fel aggálytalan adatok arra vonatkozóan, hogy az I.r. vádlott eszközt használt volna a sértett bántalmazása során.

A II. tényállás tekintetében az elsőfokú bíróság a vádlott nyilatkozatai mellett a sértettek vallomásait vette igen alapos vizsgálat alá.

E körben annak tulajdonított - helyesen - döntő jelentőséget, hogy az 1. számú tanú a nyomozás során egyértelműen felismerte az I. r. vádlottban azt a személyt, aki a 2. számú tanú sapkáját elvette, és aki őt többször megütötte, és bár az eljárás későbbi szakában egyre inkább megkoptak az emlékei (ráadásul a vádlott is jelentősen megváltozott az évek során, mely a felismerést tovább nehezítette), e felismerő nyilatkozatát mindvégig fenntartotta. E sértett ebben a körben igen következetes, ellentmondásmentes vallomását alátámasztotta a 2. számú sértett nyilatkozata, amennyiben - noha a vádlottat nem tudta azonosítani - a felismerésre bemutatás alkalmával az I. r. vádlott neki is ismerős volt.

Arra az I.r. vádlott nem minden alap nélkül hivatkozott, hogy a sértettek vallomása bizonyos elemeikben nem volt következetes, és az is kijelenthető, hogy az eljárás előrehaladtával több részlet tekintetében is ellentmondásba keveredtek egymással is. Ugyanakkor mindez csak a további, I.r. vádlotton kívüli elkövetők személyére nézve állja meg a helyét, amelynek konzekvenciáit az elsőfokú bíróság is megfelelően levonta a fiatalokú vádlottak felmentésével. A sértettek vallomásának bizonyító ereje szükségszerűen megbomlott a mérlegelés jogi és logikai szabályainak megfelelően: míg a következetes, más bizonyítékkal nem cáfolt és nem is gyengített - az I.r. vádlottat terhelő - tanúvallomások az elsőfokú bíróság helytállóan elfogadta, addig a számos bizonytalanságokkal övezett egyéb terhelő vallomásokra tényállást alapozni az eljárási törvény alapvető szintű rendelkezése (4.§ (2) bekezdés) miatt nem tudott. Ez a mérlegelési technika - szemben a vádlott érvelésével - teljes mértékben törvényes, és miután az elsőfokú bíróság kellő magyarázatát is adta, mely bizonyítékot miért fogadott vagy vetett el (ítélet 30. és 38. oldal), a mérlegelés téves vagy hibás megállapítást sem eredményezett.

A sértettek szavahihetősége mellett értékelte az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban írt cselekményhez hasonló elkövetési módot (a baseball sapka elvétele), továbbá azt, hogy a vádlott által hivatkozott alibi tanú (a tanú4) vallomását az ítélet 25. és 26. oldalain kifejtett érvek miatt nem lehetett elfogadni, ekként tehát nem volt olyan bizonyíték az ügyben, mely alapján alappal merült volna fel, hogy a sértettek tévedtek volna a vádlott személyét illetően.

Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége eredményeképpen tett megállapításaival az ítélet tábla is egyetértett. Az így megállapított tényállás ezért - a felülmérlegelés tilalma folytán - alappal nem volt támadható a másodfokú eljárásban, következésképpen a felmentés érdekében bejelentett fellebbezések nem vezethettek sikerre.

Miután pedig az ítélet olyan megalapozatlansági hibákban sem szenvedett, amely a felülbírálat akadályát képezhette volna, a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezésre sem látott lehetőséget.

Az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére, kellő

magyarázat mellett alkalmazva az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit, a jogi minősítése is törvényes és mindenben megfelel a bírói gyakorlatnak.

A joghátrány alkalmazása szempontjából irányadó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen tárta fel. További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a vádlott az elítélési adatok 3. pontjában írt büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg a terhére rótt bűncselekményeket.

Az 56/2007. Büntető Kollégiumi vélemény II/2. pontjában írtak alapján a másodfokú bíróság osztotta azt a főügyészi álláspontot, miszerint súlyosító körülmény az is, hogy a vádlott ugyanilyen bűncselekmény miatt volt korábban elítélve.

A vádlott terhén jelentkező - a másodfokú bíróság által lényegesen kiegészített - súlyosító körülmények számbeli és nyomatékbeli súlyára figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen választotta meg az alkalmazandó joghátrány nemét, azonban annak tartama mind a fő- mind a mellékbüntetés tekintetében az ítélőtábla álláspontja szerint rendkívül enyhe, indokolatlanul marad el a 10 éves büntetési középmértéktől, és nem is igazodik kellően az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, és a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességhez. Ezért a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 9 évre súlyosította.

A járulékos kérdések - a lefoglalt tárgyak, és a bűnügyi költség - vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítélete törvényes volt.

A Be. XXI. Fejezete külön eljárásként szabályozza a fiatalkorúak elleni büntetőeljárást, ezen belül a 488.§ (4) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a fiatalkorúak ügyében a fiatalkorúak bírósága jár el. A törvény a bíróság speciális összetételére ad további eligazítást - melyet az elsőfokú bíróság helyesen figyelembe is vett.

Végezetül a másodfokú bíróság mellőzte a vádlott lakcímváltozás bejelentésére irányuló felhívását. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény elsőfokú bíróság által idézett 8. § (1)-(3) bekezdései az elítélt tűrésí és együttműködési kötelességeit írják elő, köztük a (3) bekezdésben azt, hogy a lakcímváltozást is köteles az elítélt az illetékes büntetés-végrehajtási bírónak bejelenteni. A törvényhely (4) bekezdése szerint a kötelezettség elmulasztása miatt alkalmazható jogkövetkezményre (rendbíróság kiszabására) az elítéltet az ítélet kihirdetésekor, továbbá a végrehajtás során adott tájékoztatásakor vagy a részére kiadott idézésben, felhívásban figyelmeztetni kell.

Ez utóbbi rendelkezés azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem azonosítható azzal, hogy a kérdéses figyelmeztetésnek az ítéletben kellene megjelennie, még olyan esetekben sem, ha a vádlott a határozat kihirdetésekor esetleg nincs jelen, vagy ha különösebb végrehajtási intézkedéseket nem is kell a vádlottal szemben foganatosítani (azaz a jogerő után elvileg nincs ok idézés, tájékoztatás, további felhívás stb. kiadására).

A Be. 258. § (2) bekezdése egzaktan meghatározza az ítélet rendelkező részének tartalmi elemeit. E szerint valóban itt kell rögzíteni - egyebek mellett - a kiszabott büntetést, illetve az alkalmazott intézkedést, valamint az egyéb jogkövetkezményeket, így különösen a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját [e) pont]. Az ítélőtábla meglátása szerint viszont ez az előírás csak a Btk. szerinti jogkövetkezményeket jelentheti, és semmiképpen nem az egyéb törvények (így a Bv.tv.) által megfogalmazott - immár az elítélre irányadó - végrehajtási követelményeket.

A Bv. tv. kérdéses iránymutatása az ítélet kihirdetésekor jelenlévő vádlott esetében a másodfokú nyilvános ülésen (tárgyaláson) a kihirdetést követően történhet meg, és ennek tényét legfeljebb a jegyzőkönyvben indokolt rögzíteni.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 20.B.149/2016/144. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, pontosítva a vádlott tartózkodási helyét.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak vádlott általi viseléséről - miután a védelmi perorvoslatok eredményre nem vezettek - a Be. 338. § (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2017. november 8.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.	dr. Borbás Virág Bernadett sk.	Fülöp Ágnes Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.149/2016/144. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.198/2017/8. számú ítéletében írt változtatásokkal az I.r. vádlott tekintetében 2017. november 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. november 8.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő